

ЕДИН РАНЕН ПРОЕКТ ЗА СЪЗДАВАНЕ НА ПОКАЗАЛЦИ НА БЪЛГАРСКИЯ ПЕРИОДИЧЕН ПЕЧАТ ОТ ВЪЗРАЖДАНЕТО

Любомила Соленкова

Като всяка наука и историята се стреми към достигане до обективни истини. Доказването на всяка теза или хипотеза става чрез анализ на първични материали, източници на информация - извори. Историческата наука притежава своя систематизация на фактите и събитията и методика за изследването им. Проблемът е, че тези носители на информация за миналото са пръснати из многобройни библиотеки, книгохранилища, музеи, частни колекции и това обстоятелство създава значителни трудности пред изследователите. За да се премахнат те, има няколко решения на проблема. Първият вариант е да се съберат в едно хранилище, но това е почти невъзможно поради спецификата на съхранение на отделните извори, а и не е коректно да се опразнят по-малките музеи и библиотеки от тези съкровища, които дълги години са опазвали и съхранявали. Вторият е да се обработят на място, каталогизират, опишат и публикуват в специално предназначени за целта корпуси, както и да се направят специални показалци върху тяхното съдържание и вид. Това е една от важните и основни задачи на историческата наука. По този начин, в помощ на изследователите, ще се създаде единна информационна система и ще се осигури много по-лесен достъп до различните извори. Замисъл за създаването на такива описи и показалци битува доста отдавна сред българските историци, но винаги парите за такъв род дейности са броени и често се разчита на възрожденския ентузиазъм на учените¹. Все пак макар и малко до средата на 40-те години на ХХ в. има издадени описи със съставени показалци към тях. Трябва да се споменат работите на Евтим Спространов - „Опис на ръкописите в библиотеката при Рилския манастир“ (С., 1902), „Опис на ръкописите в библиотеката при Светия Синод на Българската църква в София“ (С., 1900), Б. Цонев - „Опис на ръкописите и старопечатните книги на Народната библиотека в София“ в два тома (Т. 1. С., 1910, Т. 2. С., 1924), В. Погорелов - „Опис на старите печатни български книги 1802-1877 г.“ (С., 1923), Ал. Теодоров-Балан - „Български книгопис. Дял I. От времето на първата българска печатна книга до последната Руско-турска война (1641-1877)“ (С., 1907). В своите описи авторите представят отделните ръкописи и старопечатни книги, като първо посочват точното им заглавие, датировка, вида на почерка („писмо - хубаво, като да е от ръката на Христаки Павлович“²), броя на